

§ 5.

21) 4. a. Udvalget har spurgt Finantsministeriet, om der er tænkt paa en Omordning af Retsportelvæsenet, og om Forarbejder i denne Anledning allerede maatte være tilstede, og har i den Anledning modtaget følgende Dplysninger:

„Efterat man i Anledning af denne Forespørgsel gjennem Generaldirectoratet for Stattevæsenet havde tilskrevet Justitsministeriet, om Samme maatte ansee den omhandlede Omordning for saa paatrængende nødvendig, at man nagtet den bestaaende Overgangstilstand med Hensyn til Lønningsforholdene for Justitsvæsenets Embedsmænd strax burde søge en Omordning iværksat, selv om denne ikke vilde kunne gennemføres uden finantsielle Offre, har man fra bemeldte Ministerium modtaget den Erklæring, at den bestaaende Sportellovgivning vel trænger til en Omordning, men at en saadan dog ikke kan ansees for saa paatrængende nødvendig, at det, uanset det finantsielle Hensyn, skulde være tilraadeligt allerede nu at søge den iværksat.

Man skal i Forbindelse hermed ikke forbigaae at bemærke, at en Omordning af Retsportelvæsenet allerede flere Gange har været paa Bane, uden imidlertid at føre til noget Resultat, idet saaledes navnlig den sidste Forhandling desangaaende mellem Finants- og Justitsministeriet, der var sat i Forbindelse med den senere indtraadte Omordning af Justitsembedsmændenes Lønningsforhold, afsluttedes i November 1854 med en Udtalelse fra sidstnævnte Ministerium om, at der ikke syntes at være nogen Anledning til, at Finantserne skulde bringe det Offer, som vilde udfordres til Realisationen af den paagjældende Plan enten ved at gjøre Afkald paa nogen Statsindtægt eller ved at samtykke i nogen Udgiftsforhøielse.

Da en Omordning af Retsportelvæsenet kan forudsættes at ville have en betydelig formindsket Indtægt til Følge, turde det under de nærværende finantsielle Forhold efter Finantsministeriets Formening være saameget mere utilraadeligt at trænge paa en saadan Omordning — til hvilken det i alt Fald ikke skjønnes nærmest at være Finantsministeriets Sag at tage Initiativet —, som der er andre Betsatningsgrene, hvori man neppe vil kunne unddrage sig i en nær Fremtid at indføre Reforme, som i alt Fald foreløbig maae ventes at ville medføre Offre for Finantserne.

Derimod turde det snarest anbefale sig at udflyde Spørgsmaalet om en Omordning af Retsportelvæsenet i Almindelighed, indtil alle eller saagodt som alle Retsbetjentembeder i Henhold til Loven af 19de Februar 1861 ere gaaede over til at lønnes med faste Gager, idet Hensynet til de sportellønnede Embedsmænds Indtægter efter Finantsministeriets Mening bør blive uden Indflydelse ved Fastsættelsen af de nye Retsgebyrer, medens paa den anden Side Statskassen ikke tør paatage sig under Form af personlige Tillæg at bære de Godtgjærelser, som maatte følge af en almindelig Nedsættelse af Gebyrerne. Foreløbig vilde man imidlertid maaskee kunne reformere enkelte Partier af Sportellovgivningen, med Hensyn til hvilke der maatte have yttret sig en stærkere Trang til Forandring, men det stiller sig i saa Fald tvivlsomt for Finantsministeriet, om man med Villighed vil kunne nægte de nu sportellønnede Embedsmænd, hvis Indtægter bleve væsentlig berørte heraf, Udgang til at træde over paa faste Gage.

Idet man endnu skal bemærke, at der ikke foreligger Forarbejder med Hensyn til denne Sag, skal man sluttelig tilføie, at Finantsministeriet er betænkt paa at træde i Forhandling med Justitsministeriet om, hvilke Forandringer i Sportellovgivningen der maae ansees for meest paatrængende.“